

For Ungdommen.

Fjilderdatterens Plejesøn.

(Sluttet.)

„Du glemmer, at han er — min Fader, Rifard, og at det godt kunde være, han vilde have, jeg skulde læse for ham, hvis han vaagnede op, ligesom mange af Guldraverne, der heller aldrig ser hvad tænkt paa saadan noget. Gud hjælper dig nok med at finde hende; jeg tør ikke gaa.“

Det var en bitter Skuffelse for statfæls Rifard; han havde glædet sig til at faa Denny bort fra Lorenzo, sammen med ham opføge Margrethe og i Triumf føre dem hjem til Maida og faaledes gøre godt igen, hvad han havde gjort galt; han kunde ikke forstaa andet, end at det fornemmelig var derpaa, det kom an. Han blev vred og slødt paa Denny og var i Færd med at gaa bort i den Stemmning.

„Du maa ikke være vred paa mig, kære, gamle Rifard,“ sagde Denny nu paa sin mest inbtogende Maade. „Hvis jeg kunde, saa gjorde jeg det,“ og den manlige, halvbofske Dreng græd som et Barn, og det gjorde et saabaart Indtryk paa Rifard, at han tog sine brede Ord tilbage, og deres Venstas led intet Slaar, men blev kun end mere befæstet.

Rifard drog saa ene ud for at søge Margrethe. Lorenzo saa imidlertid godt som uden Bedrøvelse i 8 Dage, da begyndte han atter at komme til sig selv. „Den Mand maa da have lige saa mange Liv som en Kat og en Konstitution som en Hest,“ sagde Løgen.

Denny sad en Dag hos Lorenzo med Bibelen foran sig, da en svag Stemme bad ham om at læse det, han havde læst for Mikael Smith, en af de døende Guldraver, om den Mand, der sig bort fra sit Hjem og mistede alle sine Benge. — Denny vidste ikke, at Lorenzo havde listet sig hen og lyttet bag Tæltene, hvor hans Dreng havde trøstet og hjulpet de døende Guldraver med Guds Ord, og det var derfor i højeste Grad forbauset og beæret, at han slog det 15. Kapitel af Lukas op og læste om den fortabte Søn. Mikael Smiths, den irske Guldravers Ansigt, stod for ham hele Tiden med dette forunderlige Udtryk, som slugte hans herde Ord. Skulde det samme virkelig findes i hans Faders? Han saa op for at se efter det.

„Dreng, det du læser der, er det sandt? er det vist, at det er sandt?“

„Ja, Fader, ja det er vist, at det er sandt. Gud elsker os og vil gerne have os tilbage til sig.“

„Gaa din Vej, Denny; jeg vil være alene.“

Denny sad om Aftenen uden for Huset og saa paa de forskellige Grupper, der drog forbi til Guldmærkerne. Han kunde ikke lade være at regne ud, hvor meget bredere den Vej — hvis man kan kalde den ubandede Landstrækning saaledes — vilde blive om 10 Aar; thi hvert nyt Selskab dannede et nyt Spor for at undgaa de forrige; den var nu allerede næsten en Fjerdingvej bred. Han var imidlertid ikke kommen ret langt i sine Beregninger, da han hørte Stemmer paa den anden Side af Huset.

„Vi vil se alt, hvad vi kan i Aften,“ sagde en Stemme, hvis Hjertelighed gjorde et godt Indtryk paa Denny. „I Morgen tidlig skal vi af Sted til Guldmærkerne, nu maa vi sørge for, at vor Ben, Sanov, ikke skal være saa uvillende om, hvordan Melbourne ser ud, som om han aldrig havde set sin Fod der.“

Sandy svarede noget; men Denny hørte ikke, hvad det var; ved den første Lyd af hans Stemme for han op med sine opspilede og hvide Rinder, et Billede paa den højeste Grad af Bevægelse.

„Der er Vejen til Guldmærkerne,“ sagde den først talende; „den er ikke saa forandret som selve Byen, stent jeg kan nok se, de laver den noget bred.“

Jeg kan erindre Melbourne med store, gamle Stovkræter staaende derinde i det, som nu er Hjertet af Byen, og ikke mange Aar før boede Kolonistene i Tætte, der blev sat op mellem Sammitæerne.“

„Ja, Melbourne er hurtig vokset op.“ — Taleren fik ikke talt ud, thi med det Skrig: „Dale, Dale!“ for Denny omringring Huset og var i næste Øjeblik i Sandys Arme, mens John Dale og Jim udstødte høje Glædesraab og for hen imod ham.

Derefter kom den først talende, Kaptajn Owen frem, holdt Drengen i sine

Arme, saa uforskelende paa hans bevægede Træk og drog ham til sig med Kærlighed. „Gud være lovet!“ sagde han, „det er mit Barnebarn, som jeg har søgt efter i mange Aar — det er min table Marias Dreng.“

Rifard havde ikke faaet nogen led Opgave ved at skulde søge efter Margrethe; han havde al sin Energi og Snidighed nedig, da nemlig den Kone, der ikke havde været god imod hende, gjorde alt for at skjule hende og sig selv, saa snart hun var borte, man søgte efter hende, fordi hun var bange for selv at komme i Fortræd. Endelig lykkedes det ham dog ved Politiets Hjælp at bringe den stoffets lille Pige i Triumf til hendes Venner. Sygelig og daarlig saa hun ud efter den bedste Behandling; men det var mærkelig at se, hvor hurtig hun nu kom sig. „16 Gram Kærlighed blandet med lige saa mange Gram Glæde, det er en Medicin, der er bedre, end selv hvad den klogeste Doktor kan skrive Recept paa,“ sagde den venlige, gamle Kaptajn Owen, der tog den lille Margrethe under sin særlige Beskyttelse. „Lynt,“ det gode og smukke Stik, som Kaptajn Mercer sætte, og som havde bragt Sandy, Dale og Jim til Melbourne, skulde her bente i 5 Uger for saa at føre hele Selskabet til Skotland, og man gjorde nu med Glæde Forberedelser til denne Rejse.

Lorenzo var langsomt og sikkert gaaet fremad efter den Bedring, der var indtruffen; mørk og indeluttet vedsblev han at være; men det var, som noget af det suneste og ondskabsløse, der havde præget hans Ansigt, var borte. Kaptajn Owen kunde bevise, at hans Raaband at være Fader til Denny var falsk, og han gjorde heller ikke mere Forsøg paa at gøre nogen Ret over ham gældende, men tilfod oprigtig, at han havde lauet denne Historie, dels fordi han virkelig holdt af Drengen, der lignede hans afdøde Hustru, og som han derfor gerne vilde have om sig, og dels for at trofse Dale, som han havde. For øvrigt var han meget tavs og ubtalt lun, at han vilde blive her og atter tage ud til Guldmærkerne, ikke for at grave, men for med det lidet, Roserne havde ladet ham beholde, at oprette en lille Handel. Denny var det ham omtrent svar at stilles fra. „Farvel, min Dreng, du maa ikke glemme mig,“ sagde han ved Afkæden. „Glem ikke at bede for mig,“ hilsede han endog saa tilsigtet om end saa sagte, at ingen anden kunde høre det.

Rifard hændte sig med det sidste Selskab seje til Skotland, men dog for atter at vende tilbage til Australien.

„Nej, jeg siger ikke Farvel, gamle Fyr,“ sagde han den sidste Aften til Lorenzo. „Jeg kommer igen, som Tyven sagde, da han reulte af Sted med Buddingen, og lod Fabel blive tilbage. Disse vilde Gæne skal atter se mig og genlyde af mine Spadestik, og“ tilsjede han halv sagte, „hjem ved, hvad jeg ellers kan falde paa.“

Snart udfoldede „Lynt“ sine Sejl, og med glade Hjertter sejede de bort fra den australske Kyst.

Atter sad Maida hjemme i Hytten, og Vesly kom fra Landshøjen med et Brev; men hun kom ikke saa hoppende og let, da hun hilsede, hvor det var gaaet forrige Gang. Han forberedte Maida ganske stilsædlig paa det, før hun gav hende det, og denne luskede det selv op om end med skælvende Hænder. Det var ogsaa fra Australien, men fra hendes Fader; kun nogle faa Ord, hvori der stod, at de alle var sammen der, han, Denny og Jim. De havde det godt og længtes nu kun efter at komme hjem til hende og Vesly, hvad de med Guds Hjælp vilde gøre nogle Uger efter, at hun havde faaet dette Brev, og da skulde hun høre alt om, hvorledes det var gaaet dem. Sandy blev ikke noget, men dog var der noget i de faa Linier, der sagde hende, at han var bleven en anden Mand, end da han rejste ud.

„Dette Brev overvældede Maida aldeles, næsten lige saa meget som det andet, men rigtig nok paa en helt anden Maade, og Vesly fik Aalebning til at staaende paa hende, fordi, sagde hun, det var lige meget om det, der stod i Brevene, var godt eller ondt, altid var hun dog lige ved at bevime. Denne Gang var det dog kun lige ved; men hun maatte ind i det lille Bærelse og indersig talke Gud, der havde gjort alt saa langt, langt bedre, end hun havde turdet haabe og langt bedre, end hun havde fortjent.“

Vesly havde imidlertid bagt en dejlig Havrelage til deres Te om Aftenen, og da Maida kom ind fra sit lille Kammer, spingede hun hende rundt i overfladig Glæde.

Benetiden blev imidlertid trang nok; men saa kom de da endelig ogsaa de nye Venner, som snart ogsaa blev Maidas og Veslys, særlig lille Margrethe.

Kaptajn Owen, som var fulgt med for at være Vidne til Maidas og Denny's Glæde over at se hinanden, blev saa indtaget i den vilde jendommelige Natur paa Strafens Kystklipper, at han besluttede at bygge sig et Hus der og tilbringe sine sidste Levaaar der sammen med sin kære Datter søn og dennes Plejefader og Plejefoster, hvem han vilig indrømmede, at Denny først og fremmest skyldte Lybighed og Kærlighed. Disse to kom ogsaa til at bo i Kaptajn Owens store Hus, da den gamle Hytte dog ikke kunde rumme dem alle med Jim og Vesly, som efter alt, hvad de havde gennemgaaet sammen, var som Broder og Søster for Maida og Denny. Joha Dale købte derimod det lille Hus af Kofs og sluttede derind med Hustru og Børn, blandt hvilke Margrethe var bleven optagen. Kaptajn Owen havde villet adoptere hende, og stent han kunde have skaffet hende bedre Raar, havde hun dog vist sagt, at hun kunde ikke lade være at betragte Dale som sin Fader, og vilde blive hos ham og hans Hustru.

Rifard hændte sig med det sidste Tilgivelse, som det ikke var vanstelig for ham at faa. Derimod havde han jo ikke den Tilfredsstillelse, at det var ham, der bragte Denny tilbage og saaledes selv gjorde godt igen, hvad han havde gjort galt. Nu lærte han imidlertid ogsaa af Maida og sine Rejsefæller ha va ret at kende, som ene kan gøre godt, hvad vi har gjort galt. Da han en kort Tid havde været blandt sine Venner i Skotland, længtes han atter efter at komme ind i den vide Verden og rejste tilbage til Guldmærkerne i Australien, og forunderlig nok, som de senere hørte i et Brev fra Lorenzo, denne lykkelige Fyr brugte nu sine gode Gaver i Herrens Tjeneste ved hver Søndag at prædike for Guldraverne, og han havde allerede samlet en Del om sig, og hans Gerning bar Frugt. En af dem, der glædede sig herover, var efter hans Brev at samme Lorenzo selv.

I den lille Dal, hvor Solen skinnede varmt om Sommeren, men hvor Stormen ogsaa kunde rase, og Byglerne larme, var der ikke længere enstomt. Beboerne i de to Huse holdt sammen baade i gode og onde Dage; thi de sidste udeblev heller ikke helt, om end de store Skovfærsers Tid var forbi. De to unge, Denny og Jim, var raske og dygtige Fjilder, og Kaptajn Owen sørgede for, at de blev sendt til en Navigationsstole, saa de blev tilstede til at søre Skibe paa længere Færd. De to gamle Sømands drenge, Kaptajn Owen og Sandy Kofs, var for det meste hjemme og var glade ved at kunne tale sammen om alt, hvad de havde oplevet; Maida og Vesly havde nok at gøre med at holde Hjemmet hyggeligt for dem og tage godt imod de to unge, naar de kom fra deres anstrængende og ofte farefulde Lure. Endnu havde Maida ved sine Beskytninger for sin Dreng, naar hun i stormfulde Kræfter og Dage vidste ham uden paa det vilde Hav; men hun lod ikke Beskytningen saa Overhaand, thi ikke alene vidste hun selv, til hvem hun skulde vende sig med sine Sorgen, men hun viste ogsaa, at Denny, naar Søen sig hyst, kunde, som Dale engang havde sagt, høje Ræfslag, saa den almægtige og barmhjertige Fader kunde se det og sørge ham sikkert i Havet, hvad enten det blev her eller gisjet.

Washington og Korporalen.

I Revolutionskrigen var nogle faa Aar, anførte af en Korporal, en Dag befæstiget med at reparere en Bro. De holdt just paa at hejse en stor Bjælle op, da en Rytter i en graa Skappe kom til, staaende sin Hest og gav sig til at se paa deres Arbejde. Uderofficeren gav mange Befalinger hid og did; men Holfene var for saa, og de kunde ingen Vej komme. „Hvorfor tager du ikke Gaaend i med,“ sagde Rytteren, idet han vendte sig til den befaalende. Denne drejede sig om, rettede sig og sagde: „Min Herre, De maa vide, at jeg er Korporal.“ „Ah, virkelig, saa De er Korporal? Det lagde jeg ikke Mærke til,“ sagde Rytteren. Derpaa sag han af Hesten, bandt den ved et Tra, gik hen til Folkene og hjalp dem med Raad og Daad, indtil Hælfen kom paa sin Plads, og Seeben stod ham i Ansigtet. Nu vendte han sig til Korporalen og sagde: „Min Fyr, Korporal, naar du en anden Gang ogsaa har et lignende Arbejde for og har for saa Folk, saa send Bud til din Overgeneral, saa skal jeg atter komme og hjælpe eder.“ Dermed fik han til Hest og red bort. Den fornemme Korporal mærkede nu for sent, at Rytteren ikke var nogen ringere Person end General Washington og søste sig lemmelig Hufstet.

Hindustudenterne og Kristendommen.

(Sluttet.)

4. Men vi træffer blandt dem, der bliver ved at faa i Hindustudenternes Standpunkt, der viser et langt nærmere og fra de vedkommendes Side mere bestemt anerkendt Forhold til Kristendommen end, hvad vi under den sidstnævnte store Klasse har set. Jeg tænker nu paa dem, der erklærer sig for „Kristne i Hjertet“, men ikke mener, det er nødvendigt at lade sig døbe. Dette er vel ingen talrig Klasse, men i Madras træffer man dog adskillige saadanne, og det samme er tilfældet i andre Steder, hvor der er et større Antal baandede Hinduer. De siger, de tror paa Kristus som Guds Søn og Syndere's Frelser, og at deres inderligste Ønske og Stræben er at lære af ham og jøge ham, de gaar regelmæssig i Kirke og læser daglig i deres Bibel hjemme. Men Daaben ser de ikke Nødvendigheden af, siger de, det er jo dog det personlige Forhold til Kristus i Troen og Bønner og det praktiske Liv, det kommer an paa. Lige fra et saadant Bepæret udtalet Stede, hvor man vil have Met til at regnes for en Kristi Discipel, kan man finde alle Trin nedad i Uerlingeforholdet til Kristus repræsenteret, indtil man kommer til Grænsen af den foregaaende Klasse, hvor man lærer af Kristendommen uden at gøre sig selv Rede derfor. Men altsaa, der er nogle, der er naaet dertil, at de med fuld Bevidsthed og aabent udtalet Anerkendelse deraf vil have alt med fra Kristendommen ublagende Daaben.

Over for de allerfleste af dem, der naar faaledes, er det let nok at finde Forklaringen; det er Frygten for Omkostningerne, der holder dem tilbage. Inde i Madras (ude paa Landet er disse Forhold vistnok ganske anderledes) heler Hinduerne sig tuugne til mere og mere at lube Øjnene til overfor Jesu og Tilbedelse af det, Afgudsdyrkelsen og Kastebænnet kræver. Tiden bringer i disse og andre Retninger en Uvished og Degeneration med sig, som man maa se at afvende sig med, saa godt man kan. Denne Jøfelse paa Hinduerne Side gør, at det koster forholdsvis intet at være Kristen i Hjertet inde i Madras. Men Daaben er det utiladelige, tager nogen det Skridt, bryder han Broen af. Og naar man faar at se, hvad dette betyder, hvorledes derved de inderligste og helligste Vaand, der binder Mennekser sammen, maa rives over, tænker man ikke paa at tale let om den Sag, som om man havde løst Vanskeligheden ved at anføre nogle Skriftsteder. Jffe at saadanne Skriftsteder mister noget af deres Sandhed eller Myndighed, fordi Vanskeligheden ved at følge dem er saa store. Men det er med Medfølelse og ikke med Myndighed, jeg maa anføre dem, naar jeg aldrig selv har prøvet noget saa svært. Naar jeg derfor sagde, at det var let nok at finde denne Forklaring, vilde jeg nødig, at Ordet led i denne Sætning skulde misforstaaes. Ser jeg nogen blive staaende stille paa dette Punkt, bange ved Tanken om, hvad det vil koste, hvis de tager det næste Skridt — yaders og Moders Forbandede, Skitsmissie fra Hustruen — saa vil jeg tilbøjsig ikke lade ham slaa sig til No med den Tanke, at det Skridt slet ikke er nødvendigt, men jeg vil søde, at jeg maa tale ganske fagte, som i et Syggeværelse, med Medfølelse og ikke med Myndighed.

Det er imidlertid ikke alle dem, der søger at indrette sig uden Daaben, som gør det blot af Frygt for Omkostningerne. Der er Tilfælde, hvor den Forklaring ikke slaar til, men hvor der ildelig nok er andre Grunde, der spiller ind med. At undersøge dette i alle Enteligheder vilde ligge uden for den Opgave, vi her har for os. Det faar være nok lige at nævne en eller to Bevæggestunde, der undertiden kan være medbestemmende ved dette Standpunkt. Den ene, som ganske bestemt har noget dermed at gøre i adskillige Tilfælde, er en Ulyst til at identificere sig med det friske Samfund: man synes ikke, dette Samfund er saabant, at man gerne vilde høre med dertil (enten Kristnen nu er af social eller moralisk Art). En anden Ting, der hos nogle er med til at holde tilbage fra Daaben, er Hengivet til, hvad de mener at kunne være for deres eget Samfund, om de forbi-ver dertil.

Vi ser altsaa her Mennekser, paa hvem Kristendommen har øvet en saadant Indflydelse, at de er kommet nær hen til det afgørende Skridt. Men der er tilbageholdende Kræfter af forskellig Art, som ikke endnu er overvundne.

5. Vi træffer imidlertid ogsaa blandt Hindustudenterne Tilfælde, hvor alle Indbyrder og alt det, der kan holde tilbage, bliver overvundet, saa de ikke blot faaar i et mer eller mindre nært Forhold til Kristendommen udenfor, men bliver døbt og bliver Kristne. Antallet af de Hindustudenter, der naar dertil, er vel endnu ikke synderlig stort; jeg tør ikke vove nogen Gætning om, hvor mange der vel gennemsnitlig er i Løbet af et Aar; men der er da hvert eneste Aar en Del, der, sjønt det for de fleste koster saa meget, naar til at tage dette Skridt. Og faar man det først rigtig at se paa nært Hold, saa man lærer en eller to saadanne at kende og mærker noget af Hjertelaget baade over for dem, det koster Skitsmissie fra, over for den Herre, det gælder om Forbindelse med, da gaar det lettere med, uden stadigt at spørge om hvor mange, at foreskaf Englens Glæde over hver enkelt, der kommer. Hermed skal det ikke være sagt, at hver eneste Hindustudent eller dannet Hindu, der bliver døbt, ogsaa virkelig kommer med et Hjerte, der søger Frelse, saa han igennem Daaben kommer til Kristus og ikke blot til Kristendommen. Det turde jeg ingenlunde sige, naaget der uretærlig for den største Paart af dem er saadanne Omkostninger forbundne dermed, at man vilde være tilbøjelig til at tage dette Skridt som tilstrækkelig Bevis for, at de har faaet Øje paa den kostelige Perle, siden de vil sælge saa meget af det, de har. Der kan være enkelte mere ensig stillede og uafhængige Hindustudenter, for hvem det ikke koster saa meget at lade sig døbe, selv om det altid betyder at lukke Øjnene i bag sig, saa man nu faar uden for den inærværende og videre Kreds, der hidtil var ens Hjem, menneskelig tale ude til det fremmede. Men for de fleste betyder det paa den ene og anden Maade en smertelig Sønderstørelse af Vaand, der sidder fast i Hjertet. Min Tanke gaar ud til Madras og stanser ved den ene og den anden derude, jeg kender godt, med hvem det er slet. — Der er en ung Fyr, der nu studerer i Madras Christian College. Han blev døbt for en tre, fire Aar siden et Stykke nordvest for Madras. Hans Forældre lagde Sag an mod den Missionær, der havde døbt ham, idet de gjorde Paastand paa, at Sønnen var under 18 Aar; i saa Fald forbyder Vanden Lov hans Handlen paa egen Haand, og han kan derfor ikke døbes uden Forældrenes Samtykke. Der var en lang, pintlig Retssag, pindig fordi i et saadant Tilfælde Jøfelse, der ellers vilde raade, trængtes til Side blandt vedkommende unge Mand's Slægtinge og Kastebændere, og Ting, der ellers ikke vilde tænkes paa, nu forsøges, alt muligt gøres baade per for og per nefas, for at forhindre, at den Blet sætter sig fast paa Familiens (eller Kastens) gode Naavn, at et af dens Medlemmer er Kristen. Sagen endte da, efter mange Bugtninger paa Bejen, med, at Domstolen erklærede den unge Mand for at være over 18 Aar og han havde altsaa Ret til at træffe sig eget Valg. Men der maa være meget, der kan faa et Mennekshjerte til at frynse sig og vaande sig uheldig en saadan Afgørelse. — Der er en anden ung Mand, der nu er omtrent færdig med sit Universitetsstudium, som blev døbt for 5 Aar siden. Hans Fader var som ganske ung hjemme paa Jafna (Vordenden af Ceylon), hvor han stamerede fra, bleven Kristen. Dermed er de fleste Kristne af de højere Kaster og de Kristnes sociale Status derfor en ganske anden end i Sydindien, hvor de fleste er komne fra de laveste Kaster og de fattigste. Denne Mand kom over til Madras som ung, men sandt det saa lidet tiltalende at være Kristen der, som det er Kristne der blev betragtede, at han foretrak at blive Hindu igen. Denne hans egen Udvikling gjorde det maaske om muligt endnu sværere for ham nu at se sin ældste Søn gaa hen og blive Kristen. Naturligvis, Sønnen blev udstødt af Hjemmet, der kunde han jo ikke være nu, da han var døbt, uden at bemidte det. Og Faderen vilde ikke mere give Sønnen Benge til hans Studeringer. Ja, det betyder at blive stød ud og faa baade den ene og den anden Dør lukket. Og en ung Mand ved det, inden han tager Skridtet. — Et Eksempel endnu. En ung Mand, der tog sin B. A. for en Spy, otte Aar siden, havde fra sin College tidligt søt sig stærkt dragen hen til Kristendommen. Han naaede til det Punkt, hvor det var hans inderligste Ønske at blive døbt. Men hans Kone vilde intet have med Kristendommen at gøre; hun var kommen fra et meget konservativt og bigot Hinduhjem. Det var en svær Stilling for ham i et Par Aar

eller saa, hvor han ikke kunde blive klar over, om han skulde lade sig døbe med den sikre Udsigt til at miste sin Hustru, hvad hans Hjerte krævede sig ved, eller om det var rigtig af ham at vente med at blive døbt i Haab og Bøn om, at Herren vilde høje hans Justrus Hjerte, saa hun kunde komme med. Hun kom virkelig med; de blev døbt sammen lige i Begyndelsen af forrige Aar. Men samme Søndag Eftermiddag kom hans Hustrus Slægtinge og tog hende bort til hendes Hjem, luskede hende inde og forbad af Forbindelse, og saa pr. Brev, mellem hende og Manden. Og saaledes har de holdt hende borte fra Mandens Side, i alt Fald stød det saadan endnu for en Maaned's Tid siden. Lyoen giver dem ikke Ret til dette. Saa ved at lægge Sag an imod Svigerforældrene, og faafremt Hustruen saa i Retten erklærer, at hun ønsker at følge sin Mand, kunde den unge Mand tvunge dem til at udløvere hende. Men denne Vej har han ikke ment, det var rigtig at gaa, han har foretrukket at overgive sin Sag til Herren og holer sikkert paa at faa sin Hustru igen. Alt imens han saadan venten, maa han af sin gamle Moder derhjemme høre staa-dige Bebrejdelser og Bølgeluffer over, at han er bleven Kristen. Hun holder saa meget af ham, at hun har villet blive hos ham i Hjemmet, stent ogsaa hun dermed er bleven udstødt af Kasten. Men Side om Side med denne Moderkærlighed hos hende ligger den fuldstøds Hindufølelse, der i Begyndelsen med Bølskomhed, nu mere afdampet ikke kan andet end at forhøle Sønnen, at han har kunnet tage et saabant Skridt.

Saa meget kan i alt Fald enhver forstaa, at der er meget, der maa kunne tilskynde Mennekser til at holde sig tilbage fra dette sidste Skridt i Forholdet til Kristendommen, og at saa alle, der med deres Hjerte er med i dette Arbejde, er der stor Grund til at glædes og take, hver Gang der er bare en enkelt, der bliver hjulpen over det svære Skridt ind i et helt og sandt Forhold til Kristendommen.

Vi har nu fra en enkelt Side set lidt paa en Del, men ganske vist den største Del, af den Arbejdsmaal, hvor „Kristelig Forening for unge Mand i Madras“ nu staar i Begreb med at tage et specielt Arbejde op (blandt alle Studenterne i Madras), hvortil jeg haaber at gaa ud til Efteraaret. Der er nu ingen Tid til at tale om, hvordan dette Arbejde vil blive, dels Maade og Bilskaar. Vi vil blot til Slut i nogle faa Ord prøve at samle de Indtryk, jeg synes, vor Betragtning af Hindustudenternes Forhold til Kristendommen maa efterlade. Idet vi vil bruge den Form af Verbet, hvori Indtrykket skulde tale til os, faar vi disse tre Imperativer i Singularis: Tak — Haab — Hjælp!

Tak! Det er en af de Beskjæffelser, der umiddelbart følger med Hjerting at være med i Promissionationsagen, at vi drives til at take mere, idet vi baade hjælper til bedre at se, hvor gode Bilskaar vi har, og ogsaa se derude paa Missionærerne og deres Bevæger paa, at Evangeliet virkelig er en Guds Kraft til at frelse, til at frelse, oprejs og fortving. I begge Hensender er der ogsaa i det, vi her har betragtet, rigtig Tilfælde til at take.

Saa! Det er ikke store Skarer af den studerende Hindu Ungdom, der bliver Kristne endnu. Men naar vi læser Margrethe til, hvilken Indflydelse Kristendommen udsøver paa den hele Tænkning hos de fleste af dem, der endnu staar udenfor, jaer vi kan se bestemte, at herunder viser os hjertelig til, at vi ikke blot kan beoarses fra mærk Pessimisme, men ogsaa med Tid kan gaa fremad med et lyst Haab. Thi den forærvoring af Synspunkt og Maaleskeds, som vi kan se er Virkning af Kristendommens Indflydelse, er juft i den Retning, hvori der trænger til Forandring, for at der rigtig kan blive Jordbæring, for at der rigtig kan blive givende, for at der rigtig kan blive givende til igen, og juft, hvad der for os i Indien, og hvad der der for os i Afrika, er et første skridt til et nyt med Haab.

Hjælp! Men ikke, som om der nu var gode Udsigter til, at Hindustudenterne ganske umærkelig vilde glide ind i Kristendommen, saa der ikke var andet for os at gøre end bare glæde os og haabe. Der er nok ingen, der saadan glider ind i Kristendommen, men mindst af alle maaske Hindustudenterne. Indiens Historie og Hinduerne's Karakter maa mane os til at passe paa, naar de saadan er i Færd med at optage og tilføje nye Elementer fra en Religion, der begynder at gøre sig gældende paa Hinduismsens Omdraede. Ellers vil Hinduismen juft ad den Vej stykke sig til at modstaa den anden Religions Angreb. Hinduismen er i Færd med at bafcinere sig med Kristendommen. Derfor er Situationen paa ingen Maade til blot at staa og se til med Glæde og Haab ved, hvad der gaar for sig. Men alle de tre Ord lyder lige stærkt derfor: Tak — Haab — Hjælp!